

Carmen.

Vidim te ženo, zapleteno v svoj sen,
vem, kaj s silo ponavlja si duša tvoja,
kam stremijo ti misli brez pokoja —
sebe in nas prepričuješ: Jaz — Carmen!

Žena, vem: ljubili so te — nekoč,
k tebi drhteli so mladi, v prvi nasladi
dihali tvoje ime so v tajinstveni nadi,
ti si se rogala — oni so padali v noč.

Šlo je v grobove z njimi tvoje ime
— roža, na ustnicah mrtvih živo žareča —.
Drugi? — Ostali so, klije v življenju jim sreča,
tem si že davno umrla — ti misliš na njé.

Misliš bolnó in ne veš z življenjem kam,
snuješ in predeš nenehoma zanke in spletke,
Sfingo posnemaš in staviš možem zagonetke:
mož gre naprej — ti ne moreš iz lastnih omam.

Ha, Carmen! V nje risu začaran je vsak.
Smrt in življenje v enakih skodelah visita . . .
Kje je ljubezen? Tam naša usoda je skrita,
naj se prevesi nam tehtnica v dan ali v mrak.

Pa če si ti bilà kedaj Carmen,
če si bilà, si v trenotku zagledala večnost —
Kaj si se zbala, vrnila se v čas in povprečnost?
Dvakrat živeti? Pusti ničemurni sen!

19./VIII. 1908.

Oton Zupančič.

Iz dnevnika.

Seje Satan svojo pšenico,
svet, pred našimi očmi,
seje nečistnico skupaj z devico,
z enim sitom može in — ljudi.

Seje dejanja, seje besede,
seje duha in seje značaj,
garjave ovce loči od čede —
črni sitar, le rešetaj!

Lepi čas! Dal vetru si pleve,
ljuliko si od zrnja izbral:
sklical h koritu si polnemu šleve,
možu si kamen za jajce podal.

Lepi čas! Odprl si oči nam!
Kar nas je še, vsi vemo, kaj;
zdaj šele vemo, kaj v duši gori nam —
črni sitar, le rešetaj!

8./V. 1908.

Oton Zupančič.

